

Jakub Trávníček: „Do našeho projektu jsme si vybrali pamětnici, paní Ladislavu Malíkovou. Jako několikaměsíční dítě se ocitla v přímém ohrožení života kvůli agresivitě sovětských vojáků.“

Ladislava Malíková: „A ruští vojáci jí vlastně vyházeli celý kočárek, protože kontrola, jestli nepřeváží nějaké zbraně nebo co si a říkala. Říkala, že mě jen tak tak zachytila, jako to miminko v té peřince, takže mě vyndala z toho kočárku a oni jí prohrabali celý ten kočárek. Zjistili, že nic nevezou, takže mě do toho kočárku dala zpátky a došla se mnou k tomu lékaři.“

Petr Dekany: „Tatínek paní pamětnice se v této nelehké době ocitl v ještě horší situaci než její maminka.“

Ladislava Malíková: „Zastavili tam a přišli do té kuchyně a chtěli po babičce, aby jim dala vodu. Do kanystru. No a můj tatínek, který byl hluboce zklamán tím, co se stalo, vlastně jak násilným způsobem bylo ukončeno nebo byl ukončen ten obrodný proces té naší společnosti v tom roce 68, se jal diskutovat s těmi ruskými vojáky, jestli jako vůbec tuší, co udělali. Jako jak vlastně tu naši zemi poškozují, že jo a jak se vměšují do našich záležitostí a tak. No a ten ruský voják, kterému se to evidentně hodně nelíbilo, prostě vzal samopal a namířil ho na toho mého tatínka.“

Jaroslav Kozel: „Komunistický režim nebyl jediným totalitním zřízením, který ovlivnil rodinu paní Ladislavy Malíkové. Rodina jejího otce byla jediná česká, která zůstala na Sutomi - její rodné obci. Společenské následky byly přeneseny i na ni.“

Ladislava Malíková: „Moje babička, která mluvila jak německy tak česky naprosto plynule, mě nezanechala jedno jediné slovíčko, které by mě naučila německy, protože tu němčinu prostě z duše nesnášela. Ona byla velice poznamenaná tím, co se tady dělo, protože viděli takové věci jako pochod smrti že jo. Ty se tady odehrávali v tomhle okolí a babička tím byla opravdu velice poznamenaná tímhle tím vztahem.“

Adam Špička: „Sametová revoluce zastihla i paní Ladislavu Malíkovou, která se na vysoké škole i se svými přáteli zapojila do této celospolečenské a politické změny.“

Ladislava Malíková: „Já jsem byla členem toho stávkového výboru a vyhlásila se stávka. Chodili jsme na různé demonstrace, chodili jsme na různé setkání s dělníky. To bylo velice zajímavé. Takže jsme se jim jako jali vysvětlovat, co vlastně se děje a tak dále a jak by to mělo vypadat podle nás. Tiskli jsme různé nebo psali jsme různé letáky i se malovali plakáty.“

Jakub: „Jako studentka i učitelka poznala náhlé změny na vlastní kůži.“

Ladislava Malíková: „A teď najednou vlastně přišlo úplně jiné politické zřízení a my jsme se dovídali o tom, že existuje něco jako německá klasická filozofie a co jsme vlastně čtyři roky studovali tak to najednou neplatilo. Takže my jsme každý rok učili podle jiných osnov. My jsme pořád něco předělávali, přidávali a každý rok byly třeba jiné učebnice dějepisu, protože do toho dějepisu se sáhlo velice výrazně.“

Petr Dekany: „Děkujeme paní Ladislavě Malíkové za ochotu a spolupráci na tomto projektu.“